

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: J.Č., zastoupeného JUDr. Lenkou Morejon Michálkovou, advokátkou, se sídlem Praha 5, Stroupežnického 2328/30, proti žalované: Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky, se sídlem Praha 3, Orlická 4/2020, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Rozhodčího orgánu žalované ze dne 13. 5. 2015, sp. zn. S-SP-VZP-15-00573251-P87F, agendové číslo RO/1535/15/Kar,**

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Rozhodčího orgánu Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky ze dne 13. 5. 2015, sp. zn. S-SP-VZP-15-00573251-P87F, agendové číslo RO/1535/15/Kar, a rozhodnutí Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky, ze dne 20. 3. 2015, sp. zn. S-SP-VZP-15-00573251-P87F, čj. VZP-15-00771967-P87F, se zrušují a věc se vrací k dalšímu řízení žalované.**
- II. **Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 11.228,- Kč k rukám zástupkyně žalobce JUDr. Lenky Morejon Michálkové do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

[I] Předmět řízení

Žalobou ze dne 23. 7. 2015, doručenou Městskému soudu v Praze téhož dne a zaevidovanou pod sp. zn. 6 Ad 18/2015, se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Rozhodčího orgánu žalované (dále též jen „*žalovaná*“) ze dne 13. 5. 2015, sp. zn. S-SP-VZP-15-

00573251-P87F, agendové číslo RO/1535/15/Kar (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), a vrácení věci k novému projednání.

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 24. 8. 2015 č.j. 6 Ad 18/2015-8 byla věc z důvodu místní příslušnosti postoupena Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „*soud*“), kde je vedena pod sp. zn. 30 A 123/2015.

Napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky (dále též jen „*prvoinstanční správní orgán*“ nebo „*VZP*“), ze dne 20. 3. 2015, sp. zn. S-SP-VZP-15-00573251-P87F, čj. VZP-15-00771967-P87F, č. 4840000134 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“ nebo „*platební výměr*“). Platebním výměrem byla žalobci dle § 8 odst. 5 zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění, ve znění pozdějších předpisů, a dle § 15 odst. 1 zákona č. 592/1992 Sb., o pojistném na veřejné zdravotní pojištění, ve znění pozdějších předpisů, uložena povinnost zaplatit dlužné pojistné ve výši 311 978,- Kč.

Zákon č. 592/1992 Sb., o pojistném na veřejné zdravotní pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o pojistném na veřejné zdravotní pojištění*“), upravuje mimo jiné výši pojistného na veřejné zdravotní pojištění (dále jen „*pojistné*“), penále, způsob jejich placení, kontrolu, vedení evidence plátců pojistného a zřízení zvláštního účtu veřejného zdravotního pojištění.

Správní řízení je upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*správní řád*“).

[III] Žaloba

Žalobce v úvodu žaloby nejprve zrekapituloval skutkový stav věci. Dále konstatoval, že nesouhlasí se závěrem žalované, že měl v letech 2009 až 2012 do vyměřovacího základu zahrnout podruhé i části hodnoty zásob a pohledávek z roku 2006 (tak, jak je zahrnul do základu daně), ačkoliv o celou hodnotu těchto zásob a pohledávek žalobce již navýšil vyměřovací základ pojistného na veřejné pojištění v roce 2006. Dle názoru žalobce žalovaná vydala věcně nesprávné, nezákonné a navíc nedostatečně odůvodněné rozhodnutí, kterým zkrátila jeho práva jakožto plátce pojistného na veřejné zdravotní pojištění.

Žalovaná v napadeném rozhodnutí vůbec neuvádí, z jakých důvodů má za to, že postup VZP při vydání platebního výměru byl správný. Žalovaná se zřejmě domnívá, že žalobce v roce 2006 pochybil, když do přehledu příjmů a výdajů OSVČ za rok 2006 nesprávně zahrnul celé hodnoty zásob a pohledávek. Žalovaná ale nijak neodůvodňuje, z jakého důvodu má za to, že tento postup žalobce byl nesprávný, ani se nijak nezabývá důvody, pro které se žalobce rozhodl celé hodnoty zásob a pohledávek do přehledu za rok 2006 zahrnout, ačkoliv tento postup byl v neprospěch žalobce. Žalovaná zcela opomíjí skutečnost, že žalobce při sestavování přehledu příjmů a výdajů za rok 2006 postupoval v souladu s instrukcemi VZP vyjádřenými jednak v poučení k přehledu a dále v e-mailovém stanovisku z oddělení informací a asistence VZP, kde bylo výslovně uvedeno, že „*pro účely*

pojistného na zdravotní pojištění nelze částku ani rozepsat tak, jak je to možné pro daňové účely (až 9 let)“.

Žalovaná v rozhodnutí nijak nevysvětluje, jakým způsobem měl žalobce zjistit, že stanoviska VZP k sestavení přehledu výdajů a příjmů při přechodu z vedení daňové evidence na vedení účetnictví nejsou správná. Je přitom zcela běžné a pochopitelné, že pokud VZP při výkonu správní činnosti, kterým výběr pojistného na veřejné zdravotní pojištění je, instruuje plátce, a to hned dvakrát a nezávisle na sobě, jakým způsobem postupovat, plátce se těmito instrukcemi bude řídit ve snaze vyhnout se nedoplatku na pojistném a sankcím ze strany VZP. Pro veškeré akty orgánů veřejné správy přece platí presumpce správnosti. Pokud tedy instrukce VZP z roku 2006 nebyly správné, jedná se o pochybení pracovníků VZP, kteří chybně sestavili poučení k přehledu a dále chybně odpověděli na dotaz položený ohledně zpracování přehledu, přičemž ale tato pochybení žalobce nemohl žádným způsobem předpokládat ani odhalit. Je tedy absurdní, že výsledkem respektování instrukcí VZP, které navíc byly pro žalobce nevýhodné, je doměření dlužného pojistného.

Žalobce je navíc přesvědčen, že postup žalovaného a postup pracovníků VZP je v rozporu s dobrými mravy a popírá veškeré principy moderní a demokratické veřejné správy. Není přece možné, aby pracovníci VZP nejdříve doporučili žalobci zahrnout do vyměřovacího základu celou hodnotu zásob a pohledávek, tím ho přiměli, aby z této celé částky uhradil pojistné, a následně, téměř po deseti letech, tento postup popřeli a nařídili žalobci uhradit pojistné z hodnoty pohledávek a zásob podruhé. Ačkoliv to možná nebylo primárním záměrem VZP, tento zcela nekonzistentní postup vyvolává dojem, že VZP přistupuje k výkladu zákona účelově, podle toho, jaký výklad je pro ni výhodnější, ve snaze vybrat co největší pojistné a neváhá přitom popřít sama sebe. Napadené rozhodnutí přitom nijak tento vnitřně rozporný postup VZP nezdůvodňuje a napadené rozhodnutí žalované je tedy z hlediska odůvodnění ještě méně přesvědčivé než samotný platební výměr a řízení, které mu předcházelo.

Žalobce dále považuje za nutné poukázat na skutečnost, že ani v platebním výměru, ani v řízení, které jeho vydání předcházelo, není uveden žádný argument, který by postup VZP při vyměření dodatečného dlužného pojistného za roky 2009 až 2012 odůvodňoval. Pracovníci VZP před vydáním platebního výměru i v jeho odůvodnění ospravedlňovali svůj postup tím, že:

- Bod 3 v poučení k přehledu příjmů a výdajů za rok 2006 se vztahoval k příjmům, které byly pro daňové účely rozděleny do více let, zatímco v případě žalobce rozdíl mezi údaji v daňovém přiznání a údaji v přehledu OSVČ vznikl v souvislosti s povinnou úpravou základu daně při přechodu na vedení účetnictví. K tomuto žalobce uvádí, že tato skutečnost nebyla v poučení nikde uvedena, ani z něj nevyplývala a jedná se o dodatečný výklad pracovnice VZP, která o něj navíc musela požádat metodické oddělení (jak vyplývá z dopisu VZP ze dne 27. 11. 2014), z čehož je zřejmé, že ani ona sama si nebyla jista, jak si daný bod v poučení vyložit.

- Pokud se žalobce cítí poškozen tím, že v roce 2006 zaplatil vyšší pojistné z důvodu zahrnutí celé hodnoty zásob a pohledávek do vyměřovacího základu pro pojistné, může

požádat o opravu všech přehledů od roku 2006. Opravou přehledu z roku 2006 by však žalobce ničeho nedosáhl, jelikož právo na vrácení pojistného uhrazeného v roce 2006 již bylo v roce 2014 prekludováno.

Napadené rozhodnutí sice výše uvedené argumenty pracovnice VZP nepřebírá, ale zároveň nenabízí žádné další, takže ačkoliv obsahuje dvoustránkovou část označenou formálně jako odůvodnění, skutečné odůvodnění, které by věcně vysvětlilo důvody pro zamítnutí žalobcova odvolání, postrádá.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná se k věci vyjádřila v podání ze dne 4. 11. 2015, v němž na počátku shrnula historii předmětné věci a obsah žaloby. Konkrétně poté uvedla, že žalobce měl jako osoba samostatně výdělečně činná povinnost v kontrolovaném období 8. 7. 2010 do 27. 2. 2015 hradit pojistné, resp. zálohy na pojistné na veřejné zdravotní pojištění dle ust. § 7 odst. 1 zákona o pojistném na veřejné zdravotní pojištění. Vzhledem k tomu, že žalobce porušil výše uvedené ustanovení, bylo regionální pobočkou VZP přistoupeno k vydání platebního výměru na dlužné pojistné a na penále.

Při vydání platebních výměrů postupovala regionální pobočka VZP dle ust. § 7 odst. 1 zákona o pojistném na veřejné zdravotní pojištění, kdy osoba samostatně výdělečně činná platí pojistné formou záloh na pojistné a doplatku pojistného, není-li stanoveno jinak. Záloha na pojistné je splatná od prvního dne kalendářního měsíce, na který se platí, do osmého dne následujícího kalendářního měsíce. Podle ust. § 8 odst. 5 zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, v platném znění, nezaplatí-li plátce pojistného pojistné ve stanovené výši a včas, je příslušná zdravotní pojišťovna povinna vymáhat na dlužníkovi jeho zaplacení včetně penále.

Za účelem kontrol správného stanovení vyměřovacího základu požádala regionální pobočka VZP v souladu s ust. § 22 odst. 2 zákona o pojistném na veřejné zdravotní pojištění a dle ust. § 53 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, v platném znění, u vybraných plátců finanční úřad o poskytnutí údajů nezbytných pro stanovení platby pojistného na veřejné zdravotní pojištění. Na základě informací od Finančního úřadu pro Plzeňský kraj regionální pobočka VZP zjistila nesoulad mezi údaji, které o příjmech ze samostatné výdělečné činnosti plátce – žalobce eviduje finanční úřad, a mezi údaji, které žalobce uvedl pro VZP ČR do „Přehledů“ za roky 2009, 2010, 2011 a 2012. Regionální pobočka VZP požádala žalobce o vysvětlení těchto rozporů.

Žalobce uvedl, že v roce 2006 přešel z daňové evidence na vedení účetnictví a v souvislosti s tím se mu v roce 2006 zvýšil základ daně o hodnotu pohledávek a zásob. Uvedl, že do základu daně bylo možné hodnotu pohledávek a zásob zahrnovat postupně počínaje rokem 2006, do „Přehledu“ tuto částku zahrnul jednorázově v roce 2006, a tím vznikl rozdíl mezi daňovým přiznáním a „Přehledem“ v kontrolovaném období let 2009, 2010, 2011 a 2012. Dále uvedl, že při vyplňování „Přehledu“ za rok 2006 postupoval v souladu s poučením, které tvořilo součást tohoto tiskopisu, a v souladu s e-mailovou korespondencí.

Ve věci bylo provedeno podrobné šetření a prověřeny žalobcem uváděné argumenty.

K žalobcově námitce, v níž uvedl, že do „Přehledu“ za rok 2006 zahrnul celou hodnotu pohledávek a zásob, protože dle poučení k přehledu za rok 2006 se do něj měly zahrnout veškeré příjmy z roku 2006 i ty, které jsou pro daňové účely rozděleny do více let, žalovaná argumentovala tak, že se nelze ztotožnit s výkladem žalobce, který zdůvodňuje rozdíl mezi údaji zaslanými na finanční úřad a mezi údaji zaslanými VZP ČR.

Dodanění pohledávek a zásob nelze považovat za příjem podle ust. § 7 zák. č. 586/1992 Sb., o daních z příjmu, v platném znění. Jedná se o daňovou úpravu v souvislosti s přechodem z daňové evidence na vedení účetnictví (Příloha č. 3 zák. č. 586/1992 Sb.). V odst. 1 Přílohy č. 3 zákona o dani z příjmů je přímo uvedeno, že o hodnotu zásob a cenin, hodnotu poskytnutých záloh s výjimkou záloh na hmotný majetek a o hodnotu pohledávek, které by při úhradě byly zdanitelným příjmem, se ve zdaňovacím období, ve kterém bylo zahájeno vedení účetnictví, zvýší základ daně. Nikoliv, že „hodnota pohledávek a zásob“ má být považována za příjem dosažený za více zdaňovacích období. Výpočet daně z příjmů dosažených za více zdaňovacích období upravoval § 14 zák. č. 586/1992 Sb., ve znění platném do 31. 12. 2006.

Žalobce sám uvedl, že při přechodu z daňové evidence na vedení účetnictví zahrnoval hodnotu pohledávek a zásob do daňového základu postupně, protože postupoval dle § 23 odst. 4 zák. č. 586/1992 Sb. K uvedenému žalovaná konstatovala, že ustanovení § 23 v zákoně 586/1992 Sb. se zabývá základem daně, nikoliv příjmy ze samostatné výdělečné činnosti.

K námitce, že se žalobce řídil příloženou e-mailovou korespondencí s VZP ČR, žalovaná konstatovala, že z obsahu textu předložené e-mailové korespondence lze předpokládat, že se netýkala konkrétně žalobce. V textu se hovoří o neurčené osobě, která přešla z daňové evidence na vedení účetnictví k 1. 1. 2005, nikoliv v roce 2006, kdy tak učinil žalobce. Tazatelem položený dotaz byl formulován s nedostatečnou přesností, spíše neformálně a vágně; proto odpověď informačního centra byla formulována šířeji.

Vyměřovací základ pro odvod pojistného na veřejné zdravotní pojištění osoby samostatně výdělečně činné je upraven v § 3a zákona o pojistném na veřejné zdravotní pojištění. Vyměřovacím základem u osoby samostatně výdělečně činné je 50% příjmu ze samostatné výdělečné činnosti po odpočtu výdajů vynaložených na jeho dosažení, zajištění a udržení; u osoby samostatně výdělečně činné, která vede účetnictví, se za příjem ze samostatné výdělečné činnosti po odpočtu výdajů vynaložených na jeho dosažení, zajištění a udržení pro účely zákona o pojistném na veřejné zdravotní pojištění považuje základ daně z příjmů z této činnosti.

Za kalendářní rok 2006 plátce hradil pojistné na veřejné zdravotní pojištění nikoliv z 50 % příjmu ze samostatné výdělečné činnosti po odpočtu výdajů vynaložených na jeho dosažení, zajištění a udržení, ale z částky 486.000,- Kč, kterou v § 3a odst. 2 zákona o pojistném na veřejné zdravotní pojištění pro rok 2006 stanovil jako maximální vyměřovací

základ. Pokud by i přesto v roce 2007, kdy by byl podán „Přehled“ za rok 2006, vznikl kladný zůstatek pojistného, byl by v souladu s § 14 odst. 2 zákona o pojistném na veřejné zdravotní pojištění použit na úhradu jiných splatných závazků, v tomto případě na úhradu pojistného vyčísleného podle skutečné výše vyměřovacího základu v průběhu následujících let.

V souvislosti s výše uvedeným žalovaná dále konstatovala, že Všeobecná zdravotní pojišťovna ČR je institucí, která hospodáří s veřejnými prostředky, a jako taková je povinna chovat se hospodárně a postupovat v souladu s platnými zákony. VZP ČR nemůže některého z plátců zvýhodňovat a upřednostňovat oproti jiným klientům, anebo mu dokonce přiznávat výhody v rozporu se zákonem (tj. vyčíslit vyměřovací základ nižší než stanoví zákon). Na skutečnost, že by se plátce v souvislosti s platbou pojistného mohl dostat do složité finanční situace, pamatuje zákonodárce v § 53a zákona č. 48/1997 Sb., v platném znění, kde zdravotní pojišťovně umožnil odstraňovat tvrdosti, které by se vyskytly při předepsání penále, pokuty a přírážky k pojistnému. Prominout platbu pojistného, pokud plátcí tato povinnost vznikla a pokud dlužná částka převyšuje 50,- Kč (§ 15 odst. 1 zákona č. 592/1992 Sb.), však zákon zdravotní pojišťovně neumožňuje. Žádosti žalobce o prominutí penále ze dne 13. 4. 2015 předepsaného platebním výměrem č. 2840000826 ze dne 20. 3. 2015 ve výši 191 496,- Kč žalovaná v plném rozsahu vyhověla a penále v plné výši prominula; dne 13. 5. 2015 vydala v tomto směru rozhodnutí ag. č. RO/1536/15/Kar.

Vzhledem k tomu, že zákon o pojistném na veřejné zdravotní pojištění vyměřovací základ pro odvod pojistného na veřejné zdravotní pojištění u osoby samostatně výdělečně činné stanovuje jednoznačně, VZP ČR nenalezla důvod ani možnost stanovit plátcí vyměřovací základ v jiné než zákonné výši.

Z výše uvedených důvodů navrhla žalovaná žalobu zamítnout.

[IV] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního věty první, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Soud rozhodl o věci samé bez jednání, neboť žalobce v souladu s § 51 odst. 1 věty první s. ř. s. a žalovaná dle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. vyslovili s takovým postupem souhlas.

Soud dospěl k závěru, že **žaloba je důvodná**.

Podle § 68 odst. 3 správního řádu, *v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich*

hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Řečeno prizmatem zákonného ustanovení, správní orgán musí přesně a srozumitelně vylíčit vše, co ho vedlo k jeho rozhodnutí, přičemž jeho úvaha musí vést k hodnocení individuální povahy protiprávního jednání (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2008, čj. 4 As 51/2007-68; tento i další rozhodnutí kasačního soudu jsou k dispozici na www.nssoud.cz).

Krajský soud proto obrátil pozornost na prvoinstanční i napadené rozhodnutí a dospěl k závěru, že ani jedno z nich neobstojí v testu přezkoumatelnosti, přesněji co do nedostatku jejich odůvodnění.

Prvoinstanční rozhodnutí obsahuje jednak konstatování povinnosti doplatit dlužné pojistné (str. 2, odst. 3) a dále obsah žalobcových námitek uplatněných proti zahájenému správnímu řízení (str. 2 odst. 3). Ve čtvrtém odstavci pak prvoinstanční správní orgán uvedl, že se s žalobcovým výkladem, tak jak byl rozveden v námitkách, neztotožňuje (první věta). Dále pak správní orgán konstatoval: *„V bodě 3 Poučení k Přehledu za rok 2006 je uvedeno, že do Přehledu se zahrnují veškeré příjmy i ty, které jsou pro daňové účely rozděleny do více let. Tato věta upravuje rozsah příjmů ze samostatné výdělečné činnosti, které je osoba povinna do Přehledu OSVČ zahrnout. V případě plátce však vznikl rozdíl z jiného důvodu. Rozdíl vznikl v souvislosti s povinnou úpravou základu daně při přechodu z daňové evidence na vedení účetnictví. Vyměřovací základ pro odvod pojistného na zdravotní pojištění pro osoby, které vedou účetnictví, je striktně upraven v §3a zákona č. 592/1992 Sb. o pojistném na veřejné zdravotní pojištění, v platném znění. Vyměřovacím základem u osoby samostatně výdělečně činné je 50 % příjmu ze samostatné činnosti po odpočtu výdajů vynaložených na jeho dosažení, zajištění a udržení. U osoby samostatně výdělečně činné, která vede účetnictví, se za příjem ze samostatné výdělečné činnosti po odpočtu výdajů vynaložených na jeho dosažení, zajištění a udržení pro účely zákona o pojistném na veřejné zdravotní pojištění považuje základ daně z příjmů z této činnosti.“*

Druhá a třetí věta čtvrtého odstavce jsou pro souzenou věc irelevantní, neboť „v případě plátce vznikl rozdíl z jiného důvodu“ (pátá věta čtvrtého odstavce). Těžiště „úvah“ prvoinstančního správního orgánu je tak obsaženo v dalších čtyřech (4) větách, tedy 6. – 9. větě čtvrtého odstavce odůvodnění. Z těch se však žalobce (a potažmo soud) dozvěděl pouze to, že *a)* v jeho případě došlo k povinné úpravě základu daně při přechodu z daňové evidence na vedení účetnictví (to však žalobce nečinil sporným), *b)* kde je upraven vyměřovací základ pro odvod pojistného na zdravotní pojištění pro osoby, které vedou účetnictví, *c)* co je vyměřovacím základem u osoby samostatně výdělečně činné, a *d)* co se považuje příjem ze samostatné výdělečné činnosti po odpočtu výdajů vynaložených na jeho dosažení, zajištění a udržení pro účely zákona o pojistném na veřejné zdravotní pojištění u osoby samostatně výdělečně činné, která vede účetnictví.

Takové odůvodnění je naprosto nedostatečné. Není v něm totiž uvedeno to podstatné, tedy to, **proč** správní orgán spatřuje žalobcův odlišný výklad zákonných ustanovení za nesprávný, a **jaké argumenty** správní orgán předkládá jako podporu pro výklad svůj. Adresát rozhodnutí se dozvídá pouze rezultat – s tebou předkládaným výkladem

nesouhlasíme, naopak správný je ten náš [k tomu srov. odst. 4 (viz výše) a dále odst. 5 odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí („Vzhledem k tomu, že plátce povinnost stanovenou v § 18 zákona č. 592/1992 Sb., o pojistném na veřejné zdravotní pojištění, ve znění pozdějších předpisů prokazatelně nesplnil a nebylo možné uznat námitky plátce ve správním řízení jako opodstatněné, bylo rozhodnuto, jak je uvedeno shora.“)]. O tom proč a jakou cestou správní orgán k tomuto závěru dospěl, však není možné dozvědět se nic.

Žalovaný správní orgán v napadeném rozhodnutí nejprve konstatoval časosledné údaje týkající se správního řízení (poslední odstavec první strany a první dva odstavce druhé strany napadeného rozhodnutí) a podstatný obsah spisového materiálu (poslední odstavec druhé strany a první odstavec na str. 3). Následně je ocitována část čtvrtého odstavce odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí. A až teprve v posledním odstavci na str. 3 napadeného rozhodnutí následuje vypořádání se s předmětem sporu a odvolacími námitkami. K tomu žalovaný uvedl: „Rozhodčí orgán VZP ČR se případem zabýval a k případu uvádí: Rozdíl vznikl, tím, že plátce v roce 2006 přecházel na podvojný účetnictví a v „Přehledu“ za rok 2006 zahrnul do příjmů hodnotu pohledávek a zásob, tím dosáhl maximálního vyměřovacího základu. Pro daňovou evidenci si však hodnotu zásob a pohledávek rozepsal na dobu 9 let, ale v „Přehledech“ pro VZP již v následných letech je nezahrnoval do vyměřovacích základů, proto nesouhlasily údaje dílčích základů daně za roky 2009 až 2013 zjištěných na základě spolupráce s Generálním finančním ředitelstvím s údaji na „Přehledech“ dodaných plátcem. Rozhodčí orgán VZP ČR neshledal žádné pochybení v postupu regionální pobočky VZP a konstatuje, že bylo postupováno v souladu s platnými právními předpisy, a proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.“.

Soud považuje takové odůvodnění za ještě chatrnější, než je odůvodnění správního orgánu nižšího stupně. Je proto téměř nadbytečné konstatovat, že i v případě napadeného rozhodnutí není možné dopátrat se toho, proč správní orgán spatřuje žalobcův výklad zákonných ustanovení za nesprávný, a jaké argumenty správní orgán předkládá jako podporu pro výklad svůj. Fakt, že žalovaný svoji argumentaci rozhojnil ve vyjádření k žalobě, je sice chvályhodný, ale na závěru o nepřezkoumatelnosti obou rozhodnutí to nemůže nic změnit. Individualizované a přesné odůvodnění totiž musí být zachyceno ve správním rozhodnutí. Jen takové rozhodnutí pak může obstát při soudním přezkumu.

Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, **soud napadené rozhodnutí zrušil bez jednání [v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] pro nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek jeho odůvodnění.** S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že vytýkaných procesních pochybení se primárně dopustil prvoinstanční správní orgán, soud zrušil i jeho rozhodnutí.

[V] Náklady řízení

Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem. Žalobci byla přiznána náhrada důvodně

vynaložených nákladů ve výši **11.228,- Kč**, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3.000,- Kč, z odměny advokáta za dva úkony právní služby ve výši 3.100,- Kč/úkon a z náhrady hotových výdajů za dva úkony právní služby po 300,- Kč/úkon podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „advokátní tarif“). Za oceněné úkony právní služby se považují převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby. Odměna advokáta a náhrada advokáta byly navýšeny o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, tj. 1.428,- Kč, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.).

Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 27. února 2017

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová